

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorska ulica številka 15. — Zurednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopis se ne vračajo. — Inzerati: Šeststopenjska petiti-vrata 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravništvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 86 kr.

Štev. 214.

V Ljubljani v ponedeljek, 21. septembra 1885.

Tečaj II.

Nemške ljudske šole v Ljubljani.

Z letošnjim šolskim letom so se v Ljubljani odprle tri nove nemške ljudske šole, namreč: nemška (doslej še jednorazredna) mestna deška šola, nemška jednorazredna mestna dekliška šola in privatna dvorazredna nemškega „Schulvereina“. Prva ima 116 učencev, druga 225 učenk. „Schulvereinske“ šole I. razred obiskuje 42, II. razred 26 učencev. Vse tri nove nemške ljudske šole obiskuje tedaj znatno število 109 otrok. Ako pomislimo, da vrhu tega še veliko staršev nemške narodnosti pošilja otroke svoje v privatno Waldherrjevo, Rehnovo, Huthovo in v protestantsko šolo, in ako tudi te za šolo godne otroke prištejemo zgoraj omenjenim dečkom in deklicam, poviša se nam število nemških, za šolo godnih otrok v Ljubljani za jako znamenito svoto, ob enem se nam pa tudi jasno pokaže zakonita potreba javne nemške ljudske šole v Ljubljani; kajti državni šolski zakon z dne 14. maja 1869 v § 59 ukazuje, povsod ustanoviti novo javno šolo, kjer biva jedno uro na okoli po petletnem poprečnem računu več kot 40 otrok, ki morajo čez pol milje daleč hoditi v šolo.

Iz tega števila in iz faktičnega vspeha se pa tudi jasno vidi, kako neosnovana je bila trditev tistih mestnih odbornikov ljubljanskih, ki so se zadnji dve leti z vsemi praznimi in resnimi razlogi na vso moč ustavljali ustanovitvi nemške mestne ljudske šole iz te pretveze, da potreba take šole v Ljubljani ni dokazana. Dasiravno tem gospodom ne pripisujemo veliko politične spretnosti, vendar nečemo trditi, da bi bili res tako kratkovidni, da bi ne bili poznali resnične, v zakonu utemeljene potrebe nemške ljudske

šole. Prepričani smo temveč, da jih je le strankarstvo zapeljalo na pot krivice, da niso hoteli priznavati nemški manjšini v Ljubljani tega, kar slovenske manjšine po drugih mestih, sklicevaje se na zakon, po pravici zahtevajo in tirjajo za se.

Naposled udali so se tisti mestni odborniki ljubljanski, kojim se je posrečilo, dobiti v svojo oblast krmilo bele Ljubljane, vendar z neko resignacijo v to, da so, se ve da le primorani od zakonitih določil, osnovali nemško mestno deško in dekliško šolo. Ali vidi se skoro, da prepozno. Kajti v tem, ko so mestni očetje to zadevo od dne do dne s puhlimi izgovori zavlačevali, prišel je „Schulverein“, je ustanovil privatno nemško deško šolo, katero skuša, in sicer ne brez vspeha, napolniti. Glasilo naših „odločnejših“ očetov izliva pa sedaj vso svojo nemalojezo nanj, preteč celo starišem, ki v to šolo pošiljajo svoje otroke, da bodo razglasili njih imena v javno zasramovanje. Mi pa vprašamo: čemu ta jeza, čemu ta grožnja? Ne gledé na to, da je smešno žugati starišem s takimi denuncijacijami, ker nobeden zakon ne ukazuje starišem, kam smejo pošiljati svoje otroke v šolo, in kam ne, smelo trdimo in tudi lahko dokažemo, da so „kukavičino jajce“ te dvorazredne šole izlegli samo tisti, nepremišljeni mestni odborniki ljubljanski, ki so se ali iz politične kratkovidnosti, ali iz nespametnega strankarstva branili ustanoviti nemško mestno ljudsko šolo. Ravno tisti možje, ki zdaj najbolj rohné proti „Schulvereinovi“ šoli, oblečejo naj žalni črni plašč, s pepelom naj si potresejo glavo in trkajo naj si na prsi: *Nostra culpa! Nostra maxima culpa!*

Ko je bil namreč mestni odbor ljubljanski dne 31. avgusta 1882 sklenil, naprositi c. kr. deželni šolski svet, naj blagovoli ukazati, da bodi po

vseh mestnih šolah ljubljanskih slovenski jezik učni jezik za vse predmete, nemški jezik pa le se prične poučevati še le v tretjem razredu — je deželni šolski svet dne 9. junija 1883 takoj uslišal to prošnjo. Ob enem je pa ukazal, da je v začetku istega šolskega leta, ako se dovolj otrok nemškega materinega jezika oglasi za sprejem v ljudsko šolo z nemškim učnim jezikom, skrbeti za to, da se takoj ali ustanovi posebna taka ljudska, ali pa da se ustanovijo paralelni razredi z nemškim učnim jezikom na uže obstoječih javnih ljudskih šolah ljubljanskih.

Ta odlok je bil gotovo jako ugoden za mestno občino. Kajti ustanovitev paralelnih razredov ni združena z nobenimi znatnimi troški in, kar je glavna stvar, paralelni razredi se smejo in morejo opustiti, ako se zanje ne oglasi dovolj šolskih otrok. Posebna samostalna šola pa, ki je enkrat osnovana, sme se po šolskem zakonu opustiti samo na sklep c. kr. deželnega šolskega sveta.

A namesto, da bi bil mestni odbor nemudoma zvršil ta jako ugodni in zanj z malimi stroški združeni odlok, začel je stvar zavlačevati, na vse pretege protestirati, rabulistično zavijati, s pravdami žugati in grom in peklo klicati na pomoč. Zastonj so pametni in previdni možje v mestnem odboru, kakor: dr. Bleiweis-Trsteniški, Kušar, Mur-nik, Petričič, Pakič, Ničman, Žužek svarili radikalno večino pred tem pogubnim in nespametnim početjem. Njih svarilni glas so prevpili in prevladali politiki mlade „odločnejše“, a tudi toliko kratkovidnejše in nespametnejše narodne stranke. Kakor morska kača vlačilo se je to pereče vprašanje nad dve leti od seje do seje. Naposled so

Listek.

Prokleta!

(Roman Spisal Emilo Richobourg; po E. Vacanovi predelavi pristo poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

„Iščem temu vzrok; a ga ne najdem,“ nadaljuje Rouvenat „Glej, ljubi mi otrok, vse, kar se tiče tebe, važno je za-me!“ — „Jaz te zagotavljam, . . . še nikoli nisem bila tako srečna kakor baš sedaj.“

„Hočem ti verjeti. Sicer ti ničesar ne manjka. In vendar so trenutki, ko si domišljujem, da ti na pristavi ne dopada več; da se tu dolgočasiš.“ — „Pojdi, pojdi, kaj si vse brez potrebe domišljuješ!“ zavrne ga deklica živo, skoro jokajoč se. „Kakó li moreš kaj takega reči! Česa mi pač manjka tu, kakor sam praviš? Oče me ima rad, ti tudi, in jaz, jaz vaju tudi ljubim! Tedaj . . .“ — „Ti dobri otrok!“ vsklikne Rouvenat presrečno, potem pa še dostavi: „To še ni vse. Še nekaj ti imam povedati! Gospod Josip Parizel je pred uro sim-le došel. Kolikorkrat vidim tega človeka, vse-

lej se mi če preobrniti želodec! Moja kri onda vré in žolč se mi spenja. In potem ne bódi človek slabe volje!“

„Ah, zato je Fran tako zmagoslavno pogledával.“ — „Sin je baš toliko vreden kakor oče!“ zamrmra Rouvenat. „Jaz obeh ne morem trpeti!“ — „Kaj sta ti pa storila, boter?“ — „Nič. Gotov sem si pa, da nam prineseta nesrečo in žalost v hišo.“ — „Misliš li?“ — „Tak čut se ne dá tako iz lahka odstraniti. Jaz sem podoben lovsckemu psu: volka zavoham od daleč. Sladki ta, zvito smejljajoči se, klečeplazni in arogatni Parizel je premeten lumpač! Videla boš, da imam prav. Na srečo, da sam tukaj nad vsem čuvam!“ — „Čuj me, boter, danes vse črno vidiš!“ — „Izvemši tebe!“ pristavi Rouvenat prijazno. V tem trenutku pride dekla, da ja pokliče h kosilu. Oba otideta v hišo ter stopita v jedilnico, kjer sta bila uže oba Parizla in Mellier.

Navadno je lepi Parizel obedeloval z drugimi hlapeci v veliki veži; tako je hotel Rouvenat, ker ni hotel med ljudmi obujati nikake nezadovoljnosti. Danes pa, ko je njegov oče bil tukaj, smel je mladenič obedovati z gospodarji.

„No, naposled je tukaj, brhka moja bratranka!“ zakliče stari Parizel z glasom kakor bi prihajal iz trobente. „In še zmerom lepša postaja!“ To rekši jo poljubi na obe lici, ne da bi ga to kaj motilo. Fran je gledal vse to namuznivši se. Rouvenat pa se je čudno namrdnil.

Vsedejo se k mizi. Stari Parizel je popil precejšnjo množino burgundovca ter je postajal zmerom glasnejši. Čenčal je o vsakovrstnih neumnostih, kar mu je sploh „palo v debelo glavo“. A njegovi dovtipi niso nikogar veselili, razen lepega Frana, ki se je svojemu očetu debelo smijal, odobrovaje mu vsako izjavo.

Enkrat pa reče Parizel hehetaje se gospodu Mellier-u: „Ti, poglej le Blanche-o in Frana! Ali bi ne bil to lep par? On je osemindvajset let star, ona kmalu devetnajst . . .“ In povedavši to, udari v glasen smeh.

Rouvenat je trepetal od jeze.

16.

Po kosilu je šla Blanche gor v svojo sobo kajti čutila je potrebo, da sama razmišljuje.

uvideli nemški someščani, da od tega mestnega odbora ne dobé nikoli z lepo šole, do katere imajo zakonito pravico, in sklenili so, najprej s pomočjo hranilnice, in ko to ni šlo, s pomočjo „Schulvereina“ osnovati svojo nemško ljudsko šolo. Ker je pa ta šola privatna, obstoj privatne šole pa po šolskem zakonu nobene občine ne odvezuje od nje dolžnosti osnovati javno šolo, ako živi v občini zadostno število za šolo godnih otrok, poseglo je naposled na prošnjo ljubljanskih Nemcev vmes tudi naučno ministerstvo ter ukazalo mestni občini, ustanoviti še posebno nemško ljudsko šolo. Ako imamo tedaj v Ljubljani poleg mestne javne, zdaj tudi še privatno „Schulvereinovo“ šolo, gre največja zasluga za ustanovitev te privatne nemške dvorazrednice ravno tistim politikom ljubljanskim, ki zdaj na to šolo najbolj kričé. Oni so znesli to „kukavično jajce“ — kakor sami imenujejo „Schulvereinovo“ šolo — in njih zasluga, njih jedinih zasluga je, ako se je na zadnje to jajce tudi izleglo, tako, da ima Ljubljana zdaj dve deški nemški ljudski šoli!

Ta stvar se ne dá več spremeniti. Na tem ne spremeni specijelno tudi ta okoliščina nič, da se je za nemško mestno deško šolo oglasilo primeroma le malo učencev. Obstane te šole ni zavisen od tega, je li boljše ali slabše obiskovana, ampak je kategorično zaukazano vsled neovrgljive resnice, da se nahaja v Ljubljani ono število za šolo ugodnih nemških otrok, za katero zakon ustanovitev javne nemške ljudske šole zahteva. Pod tem po polnem utemeljenem pogojem in ne gledé na to, da zamorejo nemški otroci v Ljubljani obiskovati tudi privatne ljudske šole, se je svoje dni od oblastniže zaukazala ustanovitev mestne nemške ljudske šole, in se bode tedaj morala tudi vzdrževati, akoravno se je pokazalo, da se je vpisalo v tukajšnjo privatno nemško šolo več nemških otrok, nego v javno mestno nemško šolo.

Glasi „odločneje“ narodne stranke v Ljubljani prepustilo se je tedaj po svoji stari navadi zopet iluzijam, ako je pred kratkim izjavilo, da se bode morala mestna nemška šola zopet zapreti, ker se je za njo oglasilo premalo učencev. To je gola utopija. Po tem, koliko otrok da faktično obiskuje šolo, sodi se le potreba razširjenja kake šole, a to nima nič opraviti s potrebo nje ustanovitve in njenega vzdrževanja. Ta ravno omenjena potreba ustanovitve in vzdrževanja nemške ljudske šole pa je, kakor smo uže prej poudarjali, neovrgljiva resnica. Mi odsvetujemo tedaj, poslušati šepetanje „Slovenskega Naroda“; „Slovenski Narod“ dokazal je uže več ko jedenkrat, da nima pravega razuma za razlaganje postav. Naj se tedaj ne dá nikdo po njem zapeljati. Sliši se, da delujejo poklicani in nepoklicani faktorji, zapeljani po krivih pretresovanjih „Narodovih“, na to, da bi še oni, ki so upisali

svoje otroke na nemško mestno šolo, in kojih je uže samo na sebi malo, preklicali te upise in da še skuša stariše in varuhe nemških otrok pripraviti do tega, da bi svoje otroke in varovance raje upisali v privatno šolo „Schulvereinovo“.

Na ta način postajajo ravno ti ljudje, ki tako srdito vpijejo na nemški „Schulverein“, agenti tega društva in so vredni posnemovalci onih gospodov, ki so pred nekolikimi meseci na Dolenjskem združili se z dr. Weitlofom. A tudi to pot ne prinese jim čudovita ta zveza tega, kar tako srčno želé, razen, ako so prišli morda do prepričanja, da čisto slovensk pouk za slovenske otroke na mestnih šolah ni dober, in da želé sedaj s pomočjo nemškega „Schulvereina“ uničiti na višjem mestu odobreni sklep naših mestnih očetov z dne 13. avgusta 1882 ter upeljati zopet *status quo*, to je, utrakvistični pouk na vseh mestnih šolah. To bila bi vsakako posledica njih naporov.

Vélika Bolgarija.

Kratko poročilo iz Sredca razširil je v soboto brzojav med svet, a poročilo važno dovelj, da so se takoj oči vseh evropskih politikov obrnile doli na jug, v mlado kneževino Bolgarsko. Rumelija in Bolgarska sta se združili, prijeli za orožje, da ustanovite vélika Bolgarijo, da otrejeta slednje znamenje turškega gospodstva. In vse to izvršilo se je tako tiho, mirno, čisto, nepričakovano. Pred kratkim še obiskal je mladi knez bolgarski Dunaj in Nemčijo, in zdaj vrnivši se takoj na prvo prošnjo po pomoči hiti na pomagaje Rumeliji, katera je izpodila guvernerja Gavriila pašo Krestovića ter njegovo vlado. Iz vsega tega dá se sklepati, da je pač knez bolgarski uže del časa imel priliko, premišljevat ta velevažen dogodek in njega posledice.

Kratko je poročilo iz Sredca, vendar daje toliko tvarine raznim ugibanjem, kako se bodo stvari razvile v bodočnosti. Prvo in glavno vprašanje pač je če se je to zgodilo z vednostjo in dovoljenjem onih evropskih vlastij, katere so pred kratkim sklenile zvezo v Gostinu in Kromerizi, in če to slednje, kako daleč seza to dovoljenje. Gotovo je, da bode ta korak Bolgarije in Rumelije v prah poteptal določila berlinske pogodbe, da bode odpravil njega veljavo. Morda pa so merodajne vlasti prišle tudi zdaj uže do drugega prepričanja, da berlinski pogodbi ne pridevajo več one prave prvotne pomembe ter so v skupnem sporazumljenji napravile drug načrt evropskemu zemljevidu na jugu. Prihodnji dnevi prinesli nam bodo gotovo več pojasnila v to zdaj še temno, zamotano zadevo.

V naslednjem podajemo do zdaj došle brzojavke o dogodkih v Bolgariji in Rumeliji:

Sredec, 19. septembra. Guvernerja vzhodne Rumelije Gavriila pašo Krestovića in njegovo vlado

so izpodili. Začasni odbor upravlja deželo, v kateri je vse mirno. T odbor je poklical severne Bolgare na pomoč.

Sredec, 19. septembra. Danes izdan ukaz zapoveduje, naj se skliče vojna v orožje. Knez sprejemši povabilo začasne vlade in vzhodno rumeljske vojne, podal se je spremljan po ministerskem predsedniku iz Varne v Plovdivo (Filipopolj).

Bukarešt, 19. septembra. Sim došla privatna poročila pravijo, da so Rumeljci zaseli vse strategične točke na turški meji, razdejali telegraf in most pri Mustafi-paši razdri.

Sredec (Sofija), 21. septembra. Knez izdal je oglas, v katerem si nadevlje naslov kneza južne in severne Bolgarije. Prebivalstvo ponuja življenje in premoženje v obrambo vzhodne Rumelije, če bi jo napale turške čete. Knez prišel je včeraj v Kazanlik, popoldné dospel je v Plovdivo (Filipopolj).

Rusija v Aziji.

Ruski učenjaki, častniki, zemljomerci in ruske odprave so v poslednjih letih veliko storile za odkritje in poznanje srednje Azije. C. Ivanov je prepotoval Pamir*, ter potovanje svoje opisal letos v „Vjestniku Evropi“. Zanimljivo je, kar piše o mišljenji ondotnih krajevnikov o Rusiji: „Priševši na $\frac{3}{4}$ verste (1 km.) do Sereza (v pokrajini Rošan na Murgabu), nastanim se pod topoli na zelenici. Sveži veter nas je neprijetno prepiloval, akoravno je bila ura še le 11, in je solnce gorelo na jasnem nebu. V kratkem pride k meni deputacija 25 ljudi. Spređa so šli starci, imajoči ob straneh privezane skledice. Deputacija je stopala počasno, z vedno častivrednostjo. Na travi razprostro dve preprogi! eno zame, drugo za deputacijo. Veselo se pozdravimo. Nato jame starešina: „Ne verjamete, kako se veselimo vašega prihoda. Nikdar nismo mislili, da bomo take goste videli v našem Serezu“. Takim besedam podobno odgovorim. Zdaj sedemo. Pred mano postavijo nekaj skled, okolu aršina

* Pamir, Kirgizi izgovarjajo Pamil, meji na vzhodu s Kitajsko (s kitajskim Turkestanom, t. j. s Kažgarom in Jarkandom), na jugu z afganskimi hanstvi, a drugod z Rusijo. Na Pamirju ima svoje vire Amudarja (Oxus), nastajoč iz treh rek, in ki se tako imenuje še le pri njih izlivu v njega. To so: Pjandž (na jugu), englezki Abi-Panjah (veliki Pandža), sicer tudi Džihon imenovan; Murgab, na góranjem toku Ak-su (bela voda); Surhab, v dóljenjem toku Vahš. Po šolski šabloni pa jemlje: Amudarja, v góranjem toku Pjandž, ima pritoke: Murgab, Vahš, itd. Na samem Pamiru sta pokrajini Rošan in Šugran, Gorstoj Darvaz (v vzhodni Buhari) in Badahšan (v severni Afganski) obdaja mnogoteri ta Pamir (Hargoš, Rangkul, Sares, Aličur, Voljšoj, Mali, Jagmudbaš. Ta četverovogelnik Pamira ima od severa na jug 270 verst, od vshoda na zapad 240, torej okolu 1500 □ milj ali 80000 □ km. Gore so veče od Gothardove in Bele gore (Montblanc) dosega 15 do 16000'. Sosedne gore, Pamir obdajajoče, so še veče (čez 20000'). Pamir (streha sveta) je v veči višavi nad morjem od Planin in planinskih dežel. V stratežnem pogledu ima Pamir važnost Švicarske v Evropi.

mi ni mogoče...“ — „In vendar bi bilo mogoče!“ — „Kako-li?“ — „Blanche je na možitev, in Fran je zaljubljen va-njo do ušes.“

Jacques Mellier nemirno pogleda ter vpraša: „Kaj tako je?“ — „Da; ti umeš... lepa ženitnina bi bila to!“ — „Samo, če bo Blanche zadovoljna.“ — „Z dvajsetim letom ima vsaka deklica veselje, možiti se.“ — „Seveda z možem, ki se jej dopada!“ odgovori Mellier. — „Fran je prav brhek mladenič, kakor se meni zdi.“ — „A to vselej še ne zadostuje. Sicer ne poznam še Blanche-inih mislij. Vsekako je treba vprašati v tej važni zadevi Rouvenata za svet.“ — „Rouvenat in zopet le Rouvenat!“ zakriči Parizel nevoljno. „Ali je Rouvenat tukaj gospodar?“ — „Stari moj prijatelj je tukaj na pristavi vse!“ — „Pa saj je vendar tvoja pristava; ne-le? Saj si ti tukaj zapovednik, ali ka-li?“ — „Jaz?“ odgovori Mellier na to s zatajeno jezo izrečene Parizlove besede, „jaz nisem nič več!“ — „Neumni meškužnež!“ misli si Parizel, ter oči se mu zasvetijo. „Prav z veseljem bi ti zavil vrat“ Glasno pa reče z licemersko prijaznostjo: „Dajva nekoliko razmotrivati to stvar! Ti gotovo nečeš umreti, ne da bi prej poskrbel za bodočnost svoje „ljube male.“

Kako se jej je bilo spremenilo življenje v teh treh dnevih! Kako čudno jej je bilo pri srci! Vsa njena breziskrbnost je bila minila, izgubila je bila vso svojo neprevzetost, pa pridobila si zavest, da živi in čemu da živi.

Oče Parizel je v tem Mellieru sledil v njegovo sobo.

„Reciva zdaj pametno besedo, gospodine bratranče!“ reče stopivši v sobo.

„Meni je prav!“ odgovori Mellier. „Kaj mi imaš povedati? Lehko si mislim, da nisi prišel sim gledat le svojega sina. Ali potrebuješ zopet denarja?“

„Haha! Če človek ni bogat, potrebuje zmerom denarja. Dolžen sem ti uže lepo svoto, Jacques! Pa, če ti ni pretesko, lahko bi mi tudi danes pomogel s tisočakom.“

„Dobro; dati ti ga hočem!“

„Pravo! A to še ni vse, kar mi je na srci; rad bi še nekaj spregovoril s teboj v zadevi mojega Frana.“

„Nu, kaj je s Franom?“

„Ali ni čvrst dečko to?“ — „Da, precej močan je.“ — „To ti je orjak, bratranče moj, pravi Golijat! Gotovo učaka sto let! In ali si za-

dovoljen ž njim?“ — „O tem moraš prašati Rouvenata.“

Parizel se grdo namrdne. „Ni potreba!“ zareži se. „Jaz vem, koliko je vreden moj sin. To ti je delavec! Pravi pravcati vprežni konj! On je slavohlepen in njegova glava je železna! Če si kaj déne v glavo, mora to izvršiti! Pri tem pa je inteligenčen, spreten, ročen. Priučil se je kimalu gospodarstva, in zdaj bi uže prav lahko nadomeščal starega Rouvenata.“ — „Rouvenata ne more nikdo nadomestiti!“ seže mu Mellier v besedo. — „Seveda ne, seveda ne! A mi smo vsi umrjoči!“ — „Pomiri se, Parizel. Stari moj Rouvenat je zdravejši in trdnejši kakor mnogi mladenči! On me izvestno davno preživi.“ — „Lepo bratranče moj; pa star je Rouvenat vendar-le, in ne bi škodovalo, da mu daš zanesljivega pomočnika.“ — „Rouvenat ne zahteva nikakeršnega. Hlapci so vsi pridni in zanesljivi.“ — „A Fran naj bi s časom vendar nekaj več bil tukaj kakor priprost hlapec! Saj je vendar tvoj sorodnik, Jacques! In kot takemu vendar pritiče, da malo vodi tvoje gospodarstvo.“ — „Rouvenat si v tem obziru ne da vgovarjati, Parizel. In ima tudi prav, kajti služi uže mnogo mnogo let vrlo dobro in zvesto. Tako vidiš, da

($\frac{2}{3}$ m.) v premeru, polne domačih jedi. Najznamenitša jed so bili nekaki mlinci, 2 mm. tanki, itd. Razume se, da brez kislega mleka ni bilo jedi. „Zdaj ko ste vi k nam prišli, smatramo se uže ruske podložnike“, nadaljuje starci pogovor, „zdaj se mi več ne bojimo Afgancev. Dajte nam le pismo, da nihče ne sme segati v naše pravice.“ Kaj takega niti v sanjah nisem pričakoval. S priprostim ljudom je težko diplomati, in meni se je zdelo, da moj ležaj je ves diplomatski. „Dragi prijatelji!“ jamem jaz svojo diplomacijo, „zahvaljam se vam za veseli sprejem ter upam, da se vam bom odložil. Toda jaz sem prišel semkaj le ko priprosti učenjak, ki preiskuje kamenje gora, tokavo rek, vihanje hribov in kakovost lednikov; ne morem se torej mešati v vaše zadevine.“ — „Mi to vemo“, odgovore mi, „da je pri nas veliko dela. Vender vas prosimo in prosimo, vzemite nas v varstvo Rusije.“ — Jaz nadaljujem: „Vi tukaj ste daleč od velikega življenja; ne veste, da se take stvari ne opravijo tako oberoč, kakor mislite. Sprejeti vas v podložništvo tega nihče ne more razen belega carja“. Zatem jim dam natanko razumeti, da ni dobro očitno tako govoriti. „O, mi se ne bojimo“, živahno odvrne stari; „pri nas ni izdajnikov. Tu smo mi en rod in ena duša. Vsak pri nas misli taisto. Vsi kakor eden, in eden kakor si. Naš edini sovražnik je Avhou.“

Taka odkritosrčnost mi je odsvetovala diplomatično zasukanje besede, in jel sem z narodom govoriti priprosto in prisrčno. Poučil sem jih, kako jim je treba v tem postopati, da morejo delati po ruski oblasti (po ferganskem gubernatorju), in da ustajajo velike težkote proti uresničenju njih želja prejši v podložnost Rusije, ker so odločeni od Fergane, ruske pokrajine z Alojem in Pamirrom. Blíže bi bilo, ako bi se obrnoli na buharskega emirja. „To smo uže poskušali“, odvrnejo mi, a Buharci so stvar zavlekli, da zdaj ničesar ne upamo, sicer tudi nismo prevoljni pasti pod njihovo gospodstvo.“ (Različni so si v veri.) — „No, kaj pa Afganci?“ prašam. — „Avhon ne pride k nam, mi ga ne puščamo k sebi. Iz Šugnana vodijo k nam le trije potje, po katerih je silno težko hoditi.“ — Ko izrazim željo, da bi rad razgledal Serez, mi denejo: „Vam se ničesar ne brani. Vi ste kakor naš poglavar, morete videti vse. Pa bote težko našli kaj zanimljivega, siromaki smo.“ Nato dado Ivanovu živeža, podkujejo mu konje, ter ga spremijo v najboljši nadi, da dosežejo svoj namen. — Tega ni treba tolmačiti.

Ti narodi menijo, da jim je sojeno priti pod Rusijo, in narodne predaje iz preteklosti jih v tem potrjujejo. Uže zdaj se da predvideti, da v nedalnji prihodnosti bo Kitajska omejena na samo Kitajsko (pravo). Znano je, da ves narod

* Afgan. Tako jim pravijo v zaničevanje, češ, da imajo ime, ki ga pes laja: av av, hou hou. Peslajnarij.

Zatorej jej gotovo daš lepo doto ter jo dobro omožiš, ali napraviš vsaj oporoko, ki bode njej na dobro.“ — „Jaz ne bodem napravljaj nobene oporoke“, odgovori Mellier osorno.

Parizlovo oko se veselo zasveti. „To prav storiš kot dober in pošten sorodnik! Po tebi naj dvbijo tvoj denar tvoji direktni dediči: tako je v redu! Eden teh dedičev sem tudi jaz, bratranče moj! Če torej Blanche vzame Frana, lahko si brez skrbi zastran prihodnjosti ljube ti sirote. Tudi ji znaš, ne da bi se kdo temu protivil, kaj malega darovati, s čimer omogočiš, da Fran lahko prevzame Seuillon, da ne pripade tujim rokam.“

Obraz Mellierov se pomračí. Videl bodem uže, kaj mi je storiti za Blanche-o. Pa ti Parizel misliš uže precej zgodaj na mojo dedovino.“ — „Vender ne misli, da ti želim smrti!“ dostavi Parizel. — „Ubogi moj Parizel, moja smrt bi ti malo pomagala!“

Kmet pogleda Melliera osupneno. „Ti si tedaj vender napravil oporoko?“ zamrmra. — „Tega ne; pa ti pozabljaš na mojo hčer.“ — „Na Lucilo?“ — „Da, na Lucilo Mellierovo.“ — „Saj je mrtva!“

skoro do otoka Koreje se nagiba k Rusom proti Kitajcem in Japoncem in vsem drugim Evropejcem. Mongolci pričakujejo, da v konec 400 let bo ustala njih država tamerlanska, raztežoča se od Samarkanda do Delhija (v Indiji). Mongolcev zapadni sosedje Kuldžani, Kažgarci, Jaskandari, Kitajsko-Turkestan, Muhamedanci, vsi so se uprli in ustali proti Kitajski, in zdaj prosijo Rusko, da bih vzela v svoje pokroviteljstvo. Kitajska ima po takem izgubiti Korejo, Mandžursko, Mongolsko, Tibet, Turkestan. Skozi kitajski Turkestan in Tibet je Rusom pot odprta na Himalajo, Indijo, vzdolž Bramaputre tja v Kalkuto, in skozi Afgansko. Taisto mnenje in rusko mišljenje se nahaja na Pamiru, v severni Afganski do Hindukuša in Paropamiza. V samem Heratu med samimi Afganci je ruska stranka. Zato je rekel lord Salisbury v parlamentu, da se Angleška ne more naslanjati na prijateljstvo afgansko, in da vse pogodbe niso nič vredne.

Ključ pota v Indijo je Pamir z Badahžanom, Kurdusom, Kafirstanom, ki so s Pamirjem in Buharo v posredni dotiki z Rusijo. Tudi nikomur ni prikrito, da v sami Indiji velik del naroda pričakuje svojega oslobojenja od Rusije, zlasti muhamedanski stanovniki, naročito del med Indom, Bombajem, Delhijem. Afganci so uže gospodarili v petorečju (Pendžab); ako jim ga Rusija obljubi, radi se bodo topli zanj in zanj. Tudi Perzija s svojimi 6 milijoni prebivalci je blagodejstvena v prijateljstvu z Rusko proti Afganski, Indovski, Turški. Od Koreje do Inda, Evfrata, Tigra stoje razni narodi več ali manj na strani Rusije, ter pričakujejo, da jih ona oslobodi. Take so simpatije za Rusijo pri srednjo-azijskih ljudstvih. Ne trdnjave, ne podkupnine, to ne dela mogočnih mejá, pač pa ljubezen in odkritosrčno prijateljstvo. Indovsko vprašanje je tesno zvezano z vzhodnim in carigraskim. Čitateljstvo in občinstvo se bode moralo baviti s temi, dasi oddaljenimi deželami. Morda se bo o teh deželah pisalo in govorilo, pa naj ne preteče ni leto dnij, bolj pogostoma, nego li v domačih krajih. — v.

Dopisi.

Iz Bleda, 20. septembra. (Izv. dop.) Kmalu bode naš skozi tri mesece tako živahno obiskan kraj prazen; večina tujcev je uže odšla, in kmalu poslovi se še slednji, kajti kmalu bodo raz Triglava vrhov zaveli mrzli vetrovi, potem pa postane pri nas zimsko-puščobno. Nu, letos se ne moremo pritoževati, da nas ni obiskalo dosti tujcev, vedno je bilo polno, a obiskalo bi bilo to „okolico raja“ jih še več, da bi bili le mogli dobiti stanovanj. Vse je bilo prenapolnjeno. Celó oni popotniki, kateri bi bili radi, obiskavši naš kraj, tu prenočili, dobili niso prostora, morali so

Jacques se po tej Parizlovi izjavi krčevito strese ter vstavši dé tresočim glasom: „Kaj li ti veš? Po tem se s zamolkim stokom spusti zopet na svoj sedež. „Mrtva naj bi tedaj bila! Mrtva? Ne, ne, tega nikdo ne more dokazati. . . . Jaz jo še pričakujem, dočakati jo še hočem, preje ne smem umreti! . . .“

Hudoben nasmehljaj zaigra na Parizlovih ustnicah. „Stari postaja otročji ter prismojen!“ misli si. „Hudirja, ta me je pa zdaj ustrašil, ta!“

Mellier se ni ganil; neizrečena bolest mu je bila preobdala dušo. Parizel pa prične s tožečim glasom iz nova besedovati: „Ubogi, ubogi moj Jacques, prav žal mi je, da sem izgovoril ime, ki te spomina nekdanjih lepih dnij. Ti veš, kako zeló te pomilujem zaradi nesreče, katera te je zadela. Tudi jaz sem dolgo upal, da se povrne tvoja hči. Ah, od tega časa pa je poteklo uže devetnajst let, in žalibog zdaj ni več nadeje!“ — „Ni več nadeje!“ ponavlja Mellier bolestno. „Saj sem vedel!“ misli si Parizel, „bila je to le gospodujoča blodna misel Mellierova. Lucila je mrtva, mrtva!“

(Dalje prihodnjic.)

se odpeljati nazaj v Lesce. Čudno, da se nobeden naših denarnih veljakov ne vzdrami ter sezida hišo za tujce, kjer bi imeli cena stanovanja in dobro hrano, — gotovo bi se tako podjetje dobro splačalo. Prihajalo bi obiskat naš kraj še več tujcev, in marsikak krajcar več ostal bi tu Morda pa se kdo poloti!

Poročali smo ob kratkem uže, da je knez Ernest Windisch-Graetz kupil si tu posestvo, tako zvano „Proštijo“, precej prostran prostor od Petrana dalje pri jezeru ob cesti v Bohinj notri do kapelice. Ko smo začuli to vest, navdala nas je vse velika radost. Knez Windisch-Graetz sezidal bode na tem prostoru lepo vilo, okolo nje pa nasadil krasen park. S tem pridobil bode zopet mnogo Bled; na prej puščobnem kraju sezida se baje uže prihodnje leto vila. Tako imeli bomo vsaj nekaj časa med nami visokorodnega gospoda svojega državnega poslanca.

Še drugo veselo novico vam imam zabeležiti, namreč da se tu osnuje novo društvo, katero se bode zvalo „Društvo v povzdigo prometa tujcev“. Sedež društvu bode v Bledu. Kaj je namen društvu pove uže sam naslov; trudil se bode, kolikor možno olepšati Bled ter skrbeti, da se došli tujci vsestransko zadovoljijo. Osnoval se je uže odbor. Predsednik mu je knez Ernest Windisch-Graetz, namestnik baron Aichelburg, tajnik dr. Moschè in ekonom Ivan Mallner. Uže imena teh gospodov so nam porok, da bode društveno delovanje uspešno in plodonosno za našo okolico. Ne morem si kaj, da bi končno ne obžaloval, da se med nami nahajajo še taki, kateri so hoteli takoj začetkom sumničiti društvo ter mu metati polena na pot; to so pač oni razdiralci; ki hoté povsodi zanesti narodnostni prepir, ne pomislivši, da se s tem narodu v obili meri škoduje. Mi pa se nadejemo, da se odbor ne bode brigal za tako malostne napade, da bode marveč neutrudno vstrajal na pričeti poti, zatorej mu kličemo: Živio!

Razne vesti.

— (Koliko je židov na vsom svetu?) Vkupno znaša število židov 6 377 602, in sicer 5 407 602 v Evropi, 245 000 v Aziji, 413 000 v Afriki, 300 000 v Ameriki in 12 000 drugodi. V Evropi se tako-le razdelijo: V Avstro-Ogerski jih je 1 643 708, v Nemčiji 561 612, v Angleški 60 000, v Belgiji 3000, v Danski 3946, v Španiji 1900, v Franciji 70 000, v Grški 2652, v Švici 7373, v Holandiji 81 698, v Italiji 36 289, v Luksenburgu 600, v Portugalu 200, v Rumuniji 260 000, v Rusiji 2 552 145, v Srbiji 3492, v Švediji in Norvegiji 3000, v evropski Turčiji 116 000. — V Aziji: Turčija (Palestina, Sirija, Mala Azija, Arabija) 150 000, Perzija 15 000, Azijska Rusija 47 000, Turkestan, Afganistan 14 000, Indija in Kitajska 19 000. V Afriki: Algerija 35 000, Maroko 160 000, Sahara 8000, Tunis 55 000, Tripolis 6000, Abesinija 200 000, Nos dobre nade 1000, Egipet 8000.

— (Pomanjkanje porotnikov.) Pariško porotno sodnijo zadela je minola sredo nesreča, da se seja ni mogla do 3. ure popoldne odpreti, ker je manjkalo porotnikov. Izmed 70 izžrebanih porotnikov za porotno zasedanje v novembru bilo je 14 zadržanih iz raznih razlogov: jeden mrtev, jeden izginil, štirje bolni, nekaj jih ni znalo čitati in pisati. Na to se je brzo izžrevalo 25 namestnih porotnikov in orožniki pričeli so lov nánje.

— (Potrpljenje.) Malemu Tončku so stariši zabičevali, da pri mizi ne sme zmerom zahtevati jedij, otroci morajo imeti potrpljenje, potem uže dobijo vse. „Kaj mora imeti otrok?“ vpraša mati še jedenpot. — „Potrpljenje“, odgovoril je Tonček. Drugi dan je zbrana velika družba, gostje sedijo pri mizi ter hité jesti, mali Tonček pa zastoj čaka na svoj del. Končno ne more več čakati, in nenadno se oglasi: „Mati, jaz imam potrpljenje!“

Domače stvari.

— (Nj. c. in kr. visokost presvitla cesaričina Stefanija) pripeljala se je, vračajoča se iz Miramare v Laksenburg, večeraj dopoldne ob 10. uri

Tržne cene.

V Ljubljani, 19. septembra.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. — kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 53 kr.; ječmen 4 gld. 37 kr.; oves 2 gld. 92 kr.; ajda 4 gld. 37 kr.; proso 5 gld. 20 kr.; turšica 5 gld. 40 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 67 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 90 kr., salo po 80 kr., speh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 2 1/2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 56 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 34 kr. — Piške po 45 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mehkih 5 gld. 40 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
19. septbr.	7. zjutraj	736.08	12.2	jvzh. sl.	jasno	0.00
	2. pop.	735.59	24.4	jvzh. sl.	"	
	9. zvečer	737.98	16.0	bzv.	"	
20. septbr.	7. zjutraj	738.37	12.8	bzv.	megla	0.00
	2. pop.	737.76	24.2	jzpd. sl.	jasno	
	9. zvečer	739.56	18.0	bzv.	d. obl.	

„Ljubljanskega Zvona“

(142) I., II., III. in IV. letnik, 2-1
še nevezan, se prodá. — Kje? pové upravništvo tega lista.

Une demoiselle française, désire doner des leçons dans sa langue maternelle. Elle ouvrira aussi des cours pour jeunes filles et pour jeunes garçons. S'adresser à mademoiselle **Virginie Chalmel**, Congressplatz Nr. 3, 2. étage, de 9 à 11 heures da matin et de 5 à 7 heures du soir. (143) 3-1

Za prihodnje leto 1886.

V zalogi

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani

je izšla:

Slovenska

Pratika

za navadno leto 1886.

Cena eni Pratici 13 kr. — Razpečevalcem dajemo našo Pratico jako cenejšje.

Predpasniki

neprekosljivo

največja zaloga

vsake oblike, velikosti in kakovosti

prodajejo se po **25 kr.** in više

pri (47) 15

J. C. Hamannu.

Oznanila

in reklame za vse časopise, strokovne novine in koledarje domačih in tujih dežel preskrbava realno in najceneje uže celih 27 let obstoječa najstarejša firma Avstro-Ogerske v tej stroki: **A. Oppelik** na **Dunaji** (Stadt, Stubenbastei Nr. 2).

48 minut z brzovlakom v Ljubljano. Na kolodvoru zbralo se je na stotine broječe občinstvo, katero je navdušeno pozdravljalo visoko gospo z „živio“-in „hoch“-klici. Presvitla cesaričina odzdravljala je ljubeznivo, prijazno na vse strani. Visoka gospa izvolila je tudi včeraj sprejeti v salonskem vozu gospoda polkovnika Eschenbacherja. Na kolodvor so prišli tudi gospod deželni predsednik baron Winkler, dvorni svetovalec grof Chorinsky, župan Graselli, gm. Groller-Mildensee in mnogo drugih odličnjakov. Po prestanku štirih minut zapustila je visoka gospa ljubljanski kolodvor; odhajajočo pozdravljali so zopet gromoviti „živio!“ in „hoch!“

— (Na II. mestni petrazredni deški šoli) oglasilo se je naslednje število otrok: I. razred (a in b) 140; II. razr. (a in b) 170; III. razr. (a in b) 188; IV. razr. (a in b) 173; v V. razred 45 otrok; skupno število torej znaša 716 otrok. Vlansko leto se je na to šolo oglasilo 714 otrok, torej letos dva več. — S to šolo zvezana je šola na Mahu, v katero se je oglasilo 119 solarjev.

— (Izpred porotne sodnije.) V petek pri drugi obravnavi bila sta zatožena zaradi tatvine Matej Zupan in Janez Kmetič ter obsojena, prvi v sedem let, drugi v pet let poostrene ječe ter v povrnitev 95 gld., kateri manjkajo od ukradenega denarja. V noči od 13. na 14. julija t. l. ulomili so tatovi v poštno pisarno v Trziči ter ukrali iz miznice poštarju Andreju Kališniku znesek 576 gld. 57 1/2 kr. papirnatega, srebernega in bakrenega denarja. — Dne 14. julija t. l. prišla sta Matej Zupan in Janez Kmetič v gostilnico Šimna Volka v Poženku ter tam zelo mnogo pila ter se sploh dobro zabavala. Gostilničarju se je to čudno zdelo ter dejal, če bosta pivca tudi mogla poravnati ne mali račun. Na to potegnil je Zupan iz žepa listnico, v kateri je bil petdesetak ter še več bankovcev in žepno rutico, polno srebra in bakrenega denarja. Gosta pila sta dalje, tako dolgo, da sta se dobro upijanila, potem pa sta zaspala v gostilni. Ko sta se ob 2. uri zjutraj zbudila, pričela sta zopet piti; na to je Zupan polen sladkega vinca zopet zaspal. Kmetič porabil je to ugodno priliko, posegel je spečemu Zupanu v žep, izmaknil mu robec z denarjem vred ter odšel. — Ko se zjutraj okolo 6. ure Zupan zbudi zahteva robec z denarjem od gostilničarja, češ, da mu ga je dal hraniti. Zvedši, da mu je Kmetič odnesel robec, zdihoval je Zupan: „Oj, 500 gld. je bilo notri, idite, iščite kmetiča, vsakemu dam 5 gld.“ Gostilničar prejmeš petak poda se v Kmetičevo stanovanje; Kmetič vendar ni hotel dati denarja, marveč je začetkom dejal, da je zakopan pri „znamenji“, pozneje pa je trdil, da je skrit v grmu pri Visokem. Iskali so, a kor denarja niso nikjer našli, prijela je Kmetiča žandarmerija ter ga zaprla. Žandarmerija pa je zaprla tudi Zupana, ker uže itak ni bil na dobrem glasu. Pred sodnijo obstal je Zupan svoj zločin, dejal je, da je ulomil v poštno pisarno v Trziči ter tam ukradl denar. Kmetič prizna, da je Zupan vzel žepni robec z denarjem v znesku 425 gld., a to zaradi tega, ker se je bal, da bi kdo pijanemu Zupanu ne ukradl denarja. Kmetič je na dalje trdil, da je denar skril v grmu pri Visokem, kjer pa ga je morda kdo našel ter odnesel. Denarja niso našli v grmu pri Visokem.

Pri dalnji preiskavi pa so našli bankovce zašite v spodnji obleki žene Kmetičeve, srebro in bakreni denar pa je bil zakopan pod pragom. — Zupan tudi pri slednji obravnavi ne taji dejanja, a trdi, da ga je v to napravljajl Kmetič, kateri mu je tudi natanko popisal poštarstvo poslopje ter ga poučil, kako naj ulomi. Kmetič pa vse to zaničkava. — Kmetič je dalje pri tej obravnavi zatožen, da je ponaredil poselske bukvice na ime Dolore, s katerimi je potem delavec Vambergar šel v Bosno, zatožen torej goljufije. Kmetič tega zločina ne taji. — Kako sta bila obsojena, smo uže gori omenili.

— (Ogenj v Šent Vidu nad Ljubljano.) Včeraj okolo 5. ure popoldne začela je slama Antona Jenka v Šent Vidu, ki je bila nakopičena za njegovim kozolcem, goreti. Ogenj se je hitro razširil ter je uničil petero poslopij, vendar nobene hiše. Zgorelo je tudi kakih 300 stotov sená in 150 stotov slame. Vsa škoda ceni se na 3000 gld., a zavarovan je bil poškodovani za 1200 gld. Ker so dotična poslopja stala na samem

in ker nikakoga vetra ni bilo, se ogenj tudi dalje razširil ni. Razen tega pomagala je ogenj omejiti požarna bramba Rudolfove železnice. Sumi se, da so zažgali otroci.

— (Medved.) Iz Kočevja se nam piše: Skoro vsako jesen vznemirjajo v tukajšnjem okraji medvedje prebivalstvo, a letos je „tacar-kosmatinec“ še posebno predrzen. Dne 9. t. m. ponoči raztrgal je brejo kravo Gregorja Hönigmana iz Stare Cerkve, vredno 70 gld. 14. t. m. pa vola Ivana Dulgerja iz Male Gore, vrednega 130 gld. Razen tega poroča se iz več krajev, da dela ta zver po njivah veliko škodo, zlasti koruza ni pred njim nikjer varna. Kakor se govori, napovedala se bo roparju vojska in bodo cele občine poslale svoje može proti njemu v boj. Upamo, da se posreči, iznebiti se nevarnega strijca.

— (Zgorela.) Iz Žužemberka se nam piše: Dne 14. t. m. pasla je 12letna hči Antona Legata iz Zaliseca krave na paši. Ker je bilo hladno, napravila je ogenj, a pri tem umame se ji obleka, in ker ni bilo nobenega, da bi bil gasil, opekla se je tako, da je vsled opeklin umrla.

— (Strelna udarila.) Iz Górenje Vasi pri Kranji se nam piše: Dne 10. t. m. na večer tresčilo je v Podjelovem Brdu v hišo Tomaža Primožiča, v kateri je bilo devetero ljudi zbranih. Usmrtilo je 67letnega gospodarja, hudo poškodovalo pa Andreja Kokalja, ki je bil tudi v hiši. Razen tega zdobilo je tri okna, zažgalo pa ni.

— (Duhovenske spremembe v lavantinski škofiji.) Prestavljena sta gg. kaplana: Jakob Pečnik v Selnico in Martin Kralj k Sv. Antonu v Slovenske Gorice. — Gosp. Martin Kolenko je prezentiran za turo Sv. Ulrika v Podgorji.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 21. septembra. Srbski kralj ter rumunski kralj in kraljica peljali so se včeraj domov tu skozi. Srbski kralj razgovarjal se je dve uri z angleškim poslanikom.

Rim, 21. septembra. Sicilijanska mesta zvezana z železnico s Palermom zamán zahtevajo, naj se zaradi kolere popolnoma odločijo od Palerma. Vlada je odločena, varovati red in svobodo.

Haag, 21. septembra. Včeraj so se vršile velike demonstracije za upeljavo splošnega glasovanja. Govorniki so se izjavili, da narod nastopi zdaj slednjič legalno pot.

Pariz, 21. septembra. Pri včerajšnjem zborovanji delavcev pred borzno palačo vršili so se resni pretepi. Več oseb bilo je obstreljenih.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 21. septembra.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	82.45
„ „ „ srebru	82.95
Zlata renta	108.90
5% avstr. renta	99.60
Delnice národne banke	867.—
Kreditne delnice	284.60
London 10 lir sterling	125.50
20 frankovec	9.94
Cekini c. kr.	5.90
100 drž. mark	61.65

Uradni glasnik

z dné 21. septembra.

Za bebege proglašá c. kr. okrožno sodišče v Novem Mestu Janeza Kisovca od Sv. Križa pri Mokronogu in postavilo Petra Zihlerla, kmeta iz Slepšeka, njihovim skrbnikom. **Dražbe:** V Litiji zemljišče Jan. Medveda v Gobi in Vodica (1440 gld.) dné 29. septembra. — V Postojni posestvo Štef. Klopčarja iz Rodohove Vasi (2243 gld.) dné 6. oktobra; — posestvo Franc. Boléta iz Slavine (2490 gld.) dné 2. oktobra. — V Krškem zemljišče Ant. Rota z Studenca (40 gld.) dné 10. oktobra; — zemljišče Ant. Fabijaničiča v Vel. Mraševem (546 gld.) dné 7. oktobra.

Umrlí so:

Dné 17. septembra. Jovana Leopold, soproga želez. strojovodje, 48 l., Sv. Petra cesta št. 47, vodenica. — Friderika Blumauer, jermenarjeva hči, 1 1/2 mes., Stari trg št. 8, življ. opešanje.

Srečke

z dné 19. septembra.

Dunaj:	31	2	45	13	76.
Gradec:	51	49	75	46	72.